

[Arentoft]

gere og de velhavende godsejere. Jeg er også enig med udenrigsministeren i, at den danske regering i EF skal virke for det synspunkt, at varige og retfærdige løsninger på konflikterne i Mellemamerika ikke kan opnås ved militære midler, men alene gennem en politisk løsning, der har sit udspring i regionen, og som respekterer fundamentale folkeretlige principper, ikke-indblanding og grænsernes ukrænkelighed. Dette om ikke-indblanding vil jeg komme tilbage til om lidt.

Udenrigsministeren taler også i sin redegørelse om situationen i El Salvador og siger, at alle andre lande opfordres til ikke at blande sig i El Salvadors indre anliggender. Det vil jeg også komme tilbage til om lidt.

I virkeligheden mener jeg, at denne debat, som jo er rejst af SF og VS, minder om de debatter, der ustandselig rejses på forsvarsområdet. Man prøver at udnytte enhver lejlighed til at rette kritik mod USA uden overhovedet at se til den anden side, selv om jeg indrømmer, at hr. Gert Petersen kraftigt har taget afstand fra den sovjetiske besættelse af Afghanistan. F.eks. benyttede hr. Riishøj udtrykket »amerikansk imperialisme«, men han talte ikke ret meget om »sovjetisk imperialisme«.

Man taler meget om USAs våbenhjælp til El Salvador, men man taler ikke meget om den økonomiske hjælp. Lad mig her henlede opmærksomheden på de våbensendinger, der går til El Salvador, og de mange rådgivere fra østbloklande, fortrinsvis fra Cuba, der sendes til El Salvador. Disse våbensendinger kommer fra Cuba og går til Honduras og Nicaragua, og de går sågar direkte ad søvejen og landsættes på kysten i El Salvador. Når vi nu betænker, at en stor del af dette militære materiel kommer til Cuba fra Sovjetunionen, Østtyskland og Czekoslovakiet, har vi altså her, som det så ofte er set før og desværre stadig ses, en form for konfrontation imellem supermagterne, hvor man får lejlighed til at afprøve en del af hinandens våben, og det er faktisk det uhyggelige i denne alvorlige situation.

Udenrigsministeren sagde også, at det var umuligt for ham i en debat som denne her at komme ind på alle detaljer. Det er jeg enig med ham i, og derfor vil jeg kun gå i dybden med et enkelt af områderne, nemlig Grenada, og hvad der er sket dér fra oktober sidste år og frem til nu. Det er nemlig et eksempel

på, hvordan man fra kommunistisk side kan vende tingene på hovedet.

Den 13. marts 1979 tog Maurice Bishop magten i Grenada ved et statskup og indførte et rent marxistisk styre, hvorved han blev en brik i Sovjets spil. Styreformen byggede han op fuldstændig efter sovjetisk mønster med centralkomité, politbureau, forfølgelse af kritikere, opbygning af hæren ovs., og der blev bl.a. i 1979 indgået aftale med Cuba om bygningen af en storlufthavn med en 3 km lang landingsbane. Det er nok så interessant at se, at finansieringen blev gennemført med midler først og fremmest fra Cuba, med store beløb fra Syrien, Irak, Libyen og Algeriet. Meningen med denne lufthavn er klar nok – den er ikke blevet færdig endnu – for den kan tage de helt store militærmaskiner og våbentransporter, men officielt er denne lufthavn bygget med turistformål for øje. Den slags blå lader man sig altså stikke i øjnene.

Den 27. september 1983 rejste Maurice Bishop til Czekoslovakiet og Ungarn, og på tilbagevejen aflagde han besøg i Moskva, i Østberlin og i Havana, Cuba. I øvrigt var han i foråret 1983 i Nordkorea, i Pyongyang, men han kom tilbage til Grenada den 8. oktober 1983. Den 12. oktober 1983 overtog Bernard Coard magten, og Bishop blev sat i husarrest. Den 19. oktober 1983 blev han befriet og tog ud til noget, der hedder Fort Rupert. Dette fort blev samme dag angrebet af tropper fra det nye styre, og Bishop, to ministre og to fagforeningsledere blev uden videre henrettet i fortets gård. Alt var således kaos.

Derfor blev USA den 23. oktober 1983 anmodet om assistance af den organisation, der hedder OECS, Organization of Eastern Caribbean States, og det er Den dominikanske Republik, St. Lucia, Montserrat, St. Christopher, Nevis, Antigua, Barbuda, St. Vincent, Grenadinerne og Grenada. Anmodningen, der er dateret den 23. oktober 1983, er underskrevet af OECS' formand, Eugenia Charles, fra Den dominikanske Republik. Yderligere kom der en henvendelse fra den britiske generalguvernør, Sir Paul Scoon, om assistance.

Derfor kom den amerikanske intervention allerede den 25. oktober 1983, og der blev skabt ro og orden, naturligvis ikke uden tab på begge sider, men amerikanerne blev hilst som befriere. Der er altså intet i USAs inter-